νὰ μὴ κολασθῇ αἰώνια. Ἀλλ᾽ αὐτὸς ὁ ἀσύνετος οὐδὲν ὠφελήθη, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐξάπη, καὶ τὴν ἐπρόσταξε νὰ θυσιάσῃ τὰ εἴδωλα. αὐτὴ δὲ ἡ πάνσοφος διὰ νὰ τὸν ἐμπαίξῃ, τοῦ ἔταξε νὰ τὰ προσκυνήσῃ. Καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος, εἶπε τοὺς ἱερεῖς. Δεηθῆτε τοὺς θεοὺς νὰ δεχθοῦσι τὴν προσευχήν μου, ὁποῦ τοὺς ὕβρισα. Οἱ δὲ ἐβόησαν, ὁ μέγας θεὸς Ζεὺς, καὶ ὁ κραταιὸς Ἀπόλλων οἱ ποιηταὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, συγχωρήσατε τὴν δέσποιναν Γαλήνην διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πατρός της. Ἡ δὲ μακαρεία ἔκραξε τὸν Δία, λέγουσα· Ἐὰν εἶσαι Θεὸς, πῶς δὲν ἐγνωρίζεις τὴν γνώμην μου; Τότε τὸν ἔρριψε κάτω καὶ ἐσυντρίφθη. Τότε ἅρπασε καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ λέγει του. Ἔλα κάτω καμπέρη σαπρόγερε τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀπώλεια. Καὶ ἐγκρεμνίσας αὐτὸν, καὶ ἄλλα λδ΄. εἴδωλα, ἀπῆλθον οἱ μιερεῖς εἰς τὸν βασιλέα, λέγοντες· Τώρα μέλλει νὰ χαθῇ ὁ κόσμος, καὶ νὰ σβύσῃ ὁ ἥλιος· ὅτι οἱ θεοί μας διερράγησαν καὶ ἀπέθανον, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου τοὺς ἐγκρέμνισε. Λέγει τους ὁ Σεβῆρος. Εὑρῆτε ν΄. μαστόρους νὰ τοὺς ἀποκαταστήσουν τὴν νύκτα, νὰ τοὺς στήσουν εἰς τὸν τόπον τους, νὰ μή μας γελοῦν οἱ Γαλιλαῖοι, πῶς οἱ θεοί μας ἐστραβώθησαν. Καὶ οὕτως ἐποίησαν, καὶ τὸ πρωῒ εἴπασι τῆς Γαλήνης. Ἐλθὲ δέσποινα νὰ ἰδῇς πῶς οἱ θεοὶ ἀνεστάθησαν; Ἡ δὲ ἀπελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα τὴν αὐτῶν ἀναχώνευσιν, ἐπήκασε τὴν πονηρίαν, καὶ λέγει. Μὴν ἀμελήσω νὰ συντρίψω νεωτέρους θεούς. καὶ εἶπε ταῦτα πρὸς τὰ ξόανα. Ἀπὸ νεκρῶν ἀναστάντες, ὡς νεκροὶ πάλιν καταποντίσθητε. Ταῦτα εἰποῦσα, ἐγκρεμνίσθησαν ἅπαντα. Ταῦτα πάλιν ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ λέγει πρὸς τὴν Γαλήνην· Τί ἔκαμες μιαρωτάτη; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐπειδὴ εἶστε ἀνόητοι, καὶ τοὺς νομίζετε Θεοὺς, τοὺς ἐγκρέμνισα. καὶ ἐὰν ἔχῃς καὶ ἄλλους, νὰ τοὺς κάμω τὰ ὅμοια, διὰ νὰ ἐγνωρίσετε τὴν πλάνην σας, νὰ μὴν ἐλπίζετε εἰς αὐτοὺς, ὁποῦ δὲν δύνονται νὰ ὠφελήσουν τοὺς εἰς αὐτοὺς πιστεύοντας, μήτε τοὺς μισοῦντας αὐτοὺς νὰ φονεύσουσι. Τότε θυμωθεὶς ὁ τύραννος, ἐπρόσταξε διὰ ὕβριν τοῦ μάρτυρος νὰ τὸν παραδώσουν μιᾶς χήρας γυναικὸς, νὰ τὸν φυλάγῃ εἰς τὸν οἶκόν της. καὶ καθὼς ὑπῆγεν ἐκεῖ ὁ ἅγιος, ἀκουμπίσας εἰς ἕνα στύλον ξηρὸν, ἐβλάστησεν (ὢ τοῦ θαύματος) ἐκεῖνος ὁ στύλος, καὶ ἔκαμε τόσους κλάδους, ὁποῦ ὅλον τὸν οἶκον ἐσκέπασεν. ἡ δὲ γυνὴ ἰδοῦσα τοιοῦτον παράδοξον, προσεκύνησε τὸν ἅγιον, λέγουσα· Ὕπαγε ἀπὸ τὸ σπῆτί μου Κύριε, ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία νὰ εἶσαι πλησίον μου. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ φοβοῦ γύναι, ἀλλὰ πίστευσον εἰς τὸν Κύριον, ὅστις εἶναι Θεὸς αἰνετὸς καὶ εὔσπλαγχνος. Τῇ ἐπαύριον ἰδόντες τῆς γυναικὸς οἱ γείτονες τοιοῦτον δένδρον μεγάλον εἰς τὸ δωμάτιον μὲ ἄνθη καὶ καρπὸν, ἐθαύμασαν, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸν Ἅγιον διδάσκοντα, καὶ τὸν ἠρώτων ἐὰν αὐτὸς ἦτον ὁ Χριστός; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Δοῦλος εἶμαι τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ μὲ τὴν χάριν αὐτοῦ ποιῶ τὰ θαυμάσια.

Τότε ἡ γυνὴ εἶπε πρὸς αὐτοὺς τὴν ὑπόθεσιν, ἐγκωμιάζουσα τὸν ἅγιον. καὶ πάντες τὸν ἐπροσκύνησαν, καὶ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθησαν. καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνήγγειλαν τινὲς τοῦ βασιλέως αὐτὸ τὸ τεράστιον, καὶ θαυμάζοντες ὅλοι, εἶπεν ὁ ἔπαρχος. Πρόσταξε βασιλεῦ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, νὰ μὴ κάμῃ καὶ ἄλλα τέρατα, νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστὸν περισσότεροι. ὅθεν ἔδωκε κατ᾽ αὐτοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν· τὴν ὁποίαν λαβὼν ὁ ἅγιος ὑπήγαινεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ψάλλοντας τὸ, Ἔλεον καὶ κρίσιν ᾄσομαί σοι

Κό-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ